

Arrest

nr. 53 878 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat S. BUYSSE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren vraagt verzoeker om de zaak naar de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) te verwijzen.

1.2. Verzoeker kan in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen aangaande een probleem van eenheid van de rechtspraak.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geen staatsburgerschap te bezitten en u stelt van Armeense origine te zijn.

Op 15 mei 1998 begonnen jullie problemen in Azerbeidzjan. Azeri kwamen dan te weten dat u van Armeense origine was omdat ze jullie kinderen Armeens hoorden praten. Deze Azeri hadden uw zoon (T.B.) (O.V.6.220.977) een open wonde op het hoofd geklopt. Hij liep ook een hersenschudding op. Uw zoon (B.H.) (O.V.6.220.974) liep een blessure op aan de voet. Jullie reisden op 15 mei 1998 vanuit (Guiboelak) Azerbeidzjan via Georgië naar de Russische Federatie. Jullie kwamen aan in de Russische Federatie op 16 mei 1998. Uw partner (B.M.) (O.V. 6.220.983) ging aan het dorps hoofd een propiska aanvragen, maar deze gaf aan dat dit onmogelijk was. Uw partner ging in Krasnodar (Russische Federatie) een paspoort vragen, zonder resultaat. Jullie moesten aan de wijkagent Petrov om de 3 maanden 100 US Dollar betalen. Jullie problemen in de Russische Federatie begonnen op 16 december 2007 toen de wijkagent met pensioen ging. De nieuwe wijkagent kwam langs met een andere persoon, en ze namen uw partner mee. Hij werd voor 7 dagen opgesloten. Op 14 januari 2008 werd uw partner thuis opnieuw meegenomen door dezelfde agenten. Omdat jullie illegaal verbleven in de Russische Federatie, konden jullie er niet blijven wonen, en jullie besloten te vertrekken.

U verliet de Russische Federatie op 12 februari 2008 met een bus, en u reisde naar België. U kwam België binnen op 15 februari 2008 in het gezelschap van uw partner (B.M.) (O.V. 6.220.983) en in het gezelschap van uw twee meerderjarige kinderen (B.T.) (O.V.6.220.977), en (B.H.) (O.V.6.220.974), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 15 februari 2008.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u en uw gezinsleden kenden, verbonden waren met de problemen van uw partner (B.M.) (O.V. 6.220.983), en u stelt uitdrukkelijk dat u zelf geen persoonlijke problemen kende (CGVS, 29 mei 2008, p. 5). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner (B.M.) (O.V. 6.220.983) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner (B.M.) (O.V. 6.220.983) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw meerderjarige zoon (B.H.) (O.V.6.220.974), en in het kader van de asielaanvraag van uw meerderjarige zoon (B.T.) (O.V.6.220.977) eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde geboorteakte bevat informatie met betrekking tot uw identiteit, doch bevat geen directe informatie over jullie concrete problemen. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

Tevens werpt zij op dat geen enkele motivering werd opgenomen aangaande haar problemen en zij zich niet kan weren tegen een verwijzing naar de motivatie van een ander gezinslid.

3.2.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat verzoekster ondubbelzinnig verklaarde dat alle problemen die zij kende verbonden zijn met de problemen van haar echtgenoot en zij zelf geen persoonlijke problemen had (administratief dossier, stuk 11, p. 5).

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekster en haar echtgenoot op hetzelfde adres verblijven en dezelfde advocaat hebben. Zowel de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster als de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot werden aangetekend verzonden naar hun

gekozen woonplaats. Derhalve moet worden aangenomen dat verzoekster kennis kon nemen van de beslissing die werd genomen ten aanzien van haar echtgenoot.

3.2.2. De Raad heeft met zijn arrest nr. 53 877 van 27 december 2010 de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1 Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker somt in zijn verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan hij de schending aanvoert en weidt uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. In zoverre verzoeker onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Verzoeker beperkt zich ertoe op te werpen dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en komt met betrekking tot de concrete motivering van de bestreden beslissing niet verder dan te stellen dat hij geen melding heeft gemaakt zijn asielaanvraag in Duitsland uit vrees naar dat land te worden teruggestuurd. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus verwijt verzoeker de commissaris-generaal louter gebruik te hebben gemaakt van een stijlformule.

Dergelijk verweer is echter geenszins afdoende om afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande verzoekers bedrieglijke verklaringen inzake zijn identiteit, nationaliteit, voorgaande asielaanvragen en aangevoerde feiten, die allen steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker verzweeg bewust zijn eerdere asielaanvraag in Duitsland ten aanzien van de Belgische asielinstanties en gaf aan geen staatsburgerschap te bezitten, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, samen met zijn echtgenote en twee kinderen in juni 2002 een asielaanvraag indiende in Duitsland onder een andere naam, waarbij verzoeker en de rest van zijn gezin tevens aangaven de Armeense nationaliteit te bezitten. Dergelijke handelwijze ondermijnt verzoekers algehele geloofwaardigheid. Van verzoeker mag immers verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De door verzoeker aangevoerde angst te zullen worden teruggestuurd naar Duitsland kan geenszins worden aanvaard als afdoende verschoningsgrond voor het verzwijgen van zijn eerdere asielaanvraag aldaar, noch voor zijn valse verklaringen op het vlak van zijn identiteit, nationaliteit en verblijf in de periode voor zijn asielaanvraag in België.

Ten slotte merkt de Raad op dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten heeft tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.3 Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.”

Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER